

TRẢ THÙ DÂN TỘC

NGUYỄN HỮU CỬA

Một ngày cuối tháng tư đen, người người bông bế, tay xách nách mang, ngậm ngùi, sụt sùi nước mắt vẫn dài, chen chúc nhau rời xa quê Mẹ. Để lại sau lưng một trời thương đau, bom đạn, khói lửa ngút ngàn với những xác người ngã gục trong giờ phút thứ 25 của cuộc chiến dai dẳng oan khiên .

Người nằm xuống chẳng ai buồn quan tâm, không ai lo chôn cất. Người ra đi ngơ ngác, ngác ngác với thân phận bông bênh như chiếc lá trôi giữa dòng sông định mệnh. Mặc cho dòng đời trôi chảy, họ chấp nhận thân phận của người mất quê hương, dấn thân vào kiếp người tỵ nạn. Nường nhờ vào những bàn tay nhân đạo đầy tình người trên quê hương thứ hai.

Những người trưởng thành trong khói lửa chiến tranh đầy oan nghiệt nên sớm ý thức được thế nào là hạnh phúc, thế nào là cuộc sống an bình trong một xã hội nhân bản mà con người luôn được tôn trọng.

Những ngày đầu ngơ ngác, xa lạ, bùi ngùi trong những trại tỵ nạn trên khắp nước Mỹ hoặc các nước Đông Nam Á Mả lai, Phi Luật Tan, Singapore, Indonesia, Hồng Kong... nhanh chóng trôi qua theo thời gian, nhường chỗ cho những ý chí hội nhập, vươn lên, quyết tâm xây dựng một cuộc sống mới trên quê hương thứ hai.

Những người mới ngày nào vất vưởng, âu lo trong các trại tỵ nạn chỉ sau vài năm đã nhanh chóng lột xác. Nhanh chóng hội nhập vào cuộc sống mới .Nhanh chóng quên đi nỗi đau của thân phận người tỵ nạn. Quên đi thảm cảnh oan nghiệt trên đường vượt biển, vượt biên. Quên đi những tên hải tặc cuồng dâm, cuồng sát, say máu chém giết, thỏa mãn thú tính trên thân xác của những cô gái bất hạnh.

Và điều quan trọng hơn nữa là cố tình quên đi nỗi tủ nhục khi quê hương bị bức tử. Quên đi thân phận của người bất đắc dĩ phải thua cuộc, bị đối xử tàn bạo bởi những con người phi nhân tính, tìm vui trong cảnh máu đổ thịt rơi, trên những nỗi nhục nhằn khổ đau của những con người sa cơ lỡ vận vì đất nước đổi thay.

Những người tỵ nạn lem luốt ngày nào nay đã thay da đổi thịt. Ung dung hội nhập, lột xác bước vào cuộc sống mới nghề nghiệp vững chắc, vật chất dư thừa, con cái thuộc thế hệ một rưỡi, thế hệ thứ hai thành người hữu dụng trong xã hội, lần lượt tiến lên hội nhập vào dòng chính của xã hội Hoa Kỳ, Âu Châu và các nước tiên tiến khác.

Có được cuộc sống sung mãn thừa mứa trên quê hương thứ hai cũng chính là lúc Người Tỵ Nạn năm xưa bắt đầu nghĩ đến việc hưởng thụ. Thực tế việc hưởng thụ vật chất trong một đất nước tự do, văn minh tiên tiến là một việc bình thường đáng được khuyến khích, được bảo vệ trong một giới hạn nào đó phù hợp với phạm vi luật pháp cho phép.

Đi một vòng qua các thành phố của nước Mỹ chúng ta có thể tìm thấy rất nhiều nơi giải trí dành cho người lớn, công khai và hoàn toàn hợp pháp. Thậm chí tại tiểu bang Nevada có những thành phố cho phép các động mãi dâm được tự do hành nghề trong khuôn khổ luật định, dưới sự kiểm soát chặt chẽ của các cơ quan y tế của chính phủ.

Những người tỵ nạn năm xưa sau khi đã hưởng thụ chán chê trên quê hương thứ hai, họ bắt đầu nhớ về quê hương nơi họ đã vội vã, bùi ngùi, gạt lệ cất bước ra đi. Nơi có những người cùng chung màu da sắc tộc, cùng chung tiếng nói, cùng chung phong tục tập quán mà mỗi ngày nào họ đã ngậm ngùi giọt vắn giọt dài chia tay. Sụt sùi “bước chân xuống xuống nước mắt như mưa” dấn thân vào cuộc sống của kẻ ly hương.

Chuyên về thăm quê hương được chuẩn bị cẩn thận. Họ chắt chiu từng đồng mang về quê hương. Hãnh diện thăm lại nơi chôn nhau cắt rún, thăm bạn bè, người thân, thăm trường xưa bạn cũ, thăm chiến trường xưa, thăm những ngôi mộ hoang vu của đồng đội đã âm thầm ngã xuống.

Nếu chỉ có vậy thì chắc chúng ta không cần phải hao tốn bút mực để viết về chuyến đi nhiều ý nghĩa, đây áp thâm tình này. Một số người tỵ nạn “áo gấm về làng” ngoài những nguyên do đây áp thâm tình họ còn “cáng đáng” thêm một nhiệm vụ, mà mới nghe qua thấy thật cao cả : “Trả Thù Dân Tộc.”

“ Trả Thù Dân Tộc “, nghe thật oai hùng làm sao.

Trả thù cho quê hương bị những kẻ vô thần bức tử vào một ngày cuối tháng tư đen ?

Trả thù cho người dân thấp cổ bé miệng mang nặng oan khiên oan khiên của một xã hội đầy dẫy bất công?

Trả thù những tên cường hào ác bá tham nhũng, cùng hung cực ác hà hiếp, cướp của cải, ruộng đất của dân lành ?

Trả thù những tên cường hào ác bá ức hiếp dân lành, tham những cướp của dân lành làm giàu cho túi tham không đáy?

Thưa không! Những người “Áo Gấm Về Làng”, hay gọi theo lối bình dân, những “Con Trâu Già Thích Gặm Cỏ Non” không trả thù những kẻ cùng hung cực ác đã đìm dân tộc sâu vào vũng bùn nhầy nhụa, mà trả thù trên thân xác của những cô gái tuổi dậy thì. Những cô gái tuổi còn rất trẻ, những thiếu nữ ngơ ngác từ vùng quê xa xôi hẻo lánh lên chốn thị thành tìm kế sinh nhai, mong tìm chút tiền để gửi về quê nuôi Mẹ nuôi em.

Những thiếu nữ ngây thơ ít học, không nghề nghiệp, đang tuổi mới lớn chấp nhận bán đi cái ngàn vàng cho những tên tư bản đồ lăm tiền nhiều của, và rồi ngày càng lún sâu vào con đường bán thân trong những động mả dâm rẻ tiền mang cái vỏ bọc là Cơ Sở Massage, Bia Ôm, Caphê ôm, nhà hàng ăn .....

Người Tỵ Nạn được “ưu ái” tặng cho danh hiệu “Những Con Trâu Già Thích Gặm Cỏ Non” chỉ cần bỏ ra vài trăm ngàn tiền Hồ, tức khoảng vài chục đô la là tận hưởng thú vui xác thịt trên những thân thể nõn nà của những cô gái tơ mơn mớn. Mặc sức dày dò thân xác những cô thiếu nữ mà tuổi đời chỉ đáng tuổi con hoặc cháu. Những cô gái sinh sau năm 75 một hai thập niên, chẳng hề có chút ân oán giang hồ nào khi quê hương bị bức tử.

Biết bao nhiêu câu chuyện có thật xảy ra trên quê hương đã tạo cho người nghe bao nỗi xót xa. Cười không ra tiếng, khóc không thành lời.

Một “vị” giáo sư tỉnh lẻ sang định cư tại Hoa Kỳ hơn một thập niên trở về thăm lại quê hương. Trong một phút hứng lòng đi tìm dịp “trả thù dân tộc”. Đối tượng là một cô gái trẻ tuổi trắng tròn, sắc đẹp mặn mà với làn da trắng, đôi mắt to, mái tóc óng ả xoa dọc bờ vai.

Trong phòng riêng sau những phút giây “tần mần, tẩn mẩn”, vị giáo sư khả kính tìm hiểu thân thế cô gái, được cô gái cho biết đã từng là cựu nữ sinh của trường trung học .....tỉnh .....nơi ông đã dạy trong nhiều năm, trước khi đi sang Hoa Kỳ định cư. Cô gái là con của một cựu giáo sư đồng nghiệp giờ này đang mang cơn bệnh trầm kha, gia đình thiếu trước hụt sau, không tiền chạy chữa. Cô phải dùng đến “Cái Vốn Trời Cho” kiếm tiền về trả tiền bệnh viện cho cha.

Như bị trời giáng, lương tâm nhà giáo thức tỉnh ông vội choàng dậy mặc quần áo, móc một xấp tiền Hồ trong túi dúi vào tay cô gái. Không một lời từ giả, ông vội vàng bước ra khỏi phòng, để lại sự ngỡ ngàng cho cô gái ...cựu nữ sinh. Người đã có một thời ngời im lặng chăm chú lắng nghe từng lời giảng của ông trong lớp học.

Nổi hời hận dày dò khôn nguôi .....

Một ông già “gân” tuổi gần đất xa trời, một hôm về thăm quê hương, trong lúc “vui vẻ” được bạn bè rủ đi massage tìm “cỏ non”. Người tiếp ông là một cô gái tuổi còn rất trẻ, nước da ngăm ngăm mái tóc còn “thơm mùi lúa mới”.

Sau vài chai bia, cả hai đù nhau vào phòng riêng. Khi cửa phòng vừa đóng lại, ông Việt Kiều choàng tay qua vai cô gái, hôn lên má, đù cô ngồi xuống giường.

Cô gái ngồi im lặng, nhìn chăm chú vào mặt “ông già Việt Kiều”.

Một lúc lâu, cô nàng lên tiếng hỏi:

- Có phải “anh” ở xa.....tỉnh .....không?

Ông già cười cười nheo mắt trả lời:

- Đúng rồi, sao “em” biết?

Cô gái ngượng ngịu, mắt nhìn vào khoảng không hỏi tiếp:

- Có phải “anh” có đứa cháu tên T. T không?

Ông già Việt Kiều ngạc nhiên nhìn cô gái hỏi:

- Sao “em” lại biết cháu nội của “anh” tên T.T

Cô gái mỉm cười kín đáo, đưa tay lên gỡ cánh tay “Ông Việt Kiều” đang choàng trên đôi vai mảnh mai, nhỏ nhẹ thay đổi cách xưng hô:

- Thế Ông không nhận ra “con” sao?

Nói xong, cô gái nhìn “ông già” như dò xét rồi nói tiếp:

- Con là bạn học của T.T... Ngày trước “ông” thường hay đến chơi với ông ngoại con, chính con bưng trà ra mời ông...lúc đó con mới có khoảng 9 tuổi.

Nghe đến đây ông già Việt Kiều như ngồi trên ổ kiến lửa. Cố moi ký ức, ông nhớ ra con bé nhỏ thó, mảnh mai ngày xưa thường bưng trà mời ông, mỗi khi ông đến chơi với bạn là ông ngoại cô bé. Mặt sượng sùng, ông đứng dậy móc một xấp tiền Hồ không cần đếm dúi nhẹ vào tay cô gái, nhìn vào mặt cô bé, nói nhỏ vừa đủ nghe:

- Ông xin lỗi con.

Rồi vội vàng bước ra khỏi phòng thăm nghi:

- ” May quá mình chưa làm gì, nếu không thì chắc ân hận suốt đời...”

Trên đây là những câu chuyện có thật, cười ra nước mắt được kể lại do chính người trong cuộc. Trên thực tế còn biết bao nhiêu hoàn cảnh trái ngang dở khóc dở cười

Chuyện “Trả thù Dân Tộc” chữ dùng của mấy “Con trâu già thích gặm cỏ non” là thực tế đau lòng xảy ra hàng ngày trên chính quê hương đau khổ, mà thủ phạm không ai khác hơn là những “Ông Già Mất nết” thích hưởng thụ, thèm của lạ, mê gái tơ.

Các cô thiếu nữ từ đồng quê lên thành thị tìm phương sinh sống bằng vốn quý trời cho, vì không có nghề nghiệp nào khác hơn. Có tội tình gì mà các ông lại phải trả thù ?

Xin hãy xót thương những thân phận nhỏ nhoi trước cơn bão táp của lịch sử dân tộc, đang từng ngày bị vùi dập bằng những ỨC HIẾP, BẤT CÔNG, BẰNG MIẾNG CƠM MANH ÁO bằng những món tiền nhỏ nhoi bị chặn đầu, chặn đuôi mang về nuôi mẹ nuôi em lây lất sống qua ngày.

Xin hãy dành công sức của quãng đời còn lại tiếp tay cho những cuộc ” trả thù vĩ đại ” hơn mà mục tiêu là những tên ĐỘC ÁC, THỐI NÁT, THAM NHŨNG, ỨC HIẾP DÂN LÀNH, LUÔN CÚI NGOẠI BANG. Mang lại tự do, công bằng, dân chủ và nhân quyền đích thực cho hơn tám mươi triệu con dân Việt./.

NGUYỄN HỮU CỬA
Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại
Tây Nam Hoa Kỳ